

— Nu ko tu vēl zilē?!
— Zilēju, kad piešķirs
bultas . . .

Eilatmīte, PANĀC ŠURP!

Blekis bija dzirdējis, ka pastāv tādas kategorijas kā nejaušība un nepieciešamība. Viņš galvu nelauzīja, bet saprata to tā: ja loterijā vinnē kaimiņš, tad tā ir nejaušība. Mums, tiem pārējiem, laimēt būtu nepieciešamība. Ja jautātu tālāk, tieši kuram no mums būtu palielākā nepieciešamība, Blekis godīgi atzitos:

— Man!

Galū galā, vārdinū «mēs» nelaimēšanas reizē piesauc vienīgi tādēļ, lai pret netaisno vinnētāju apvienotu vairāk balsu.

Tad Bleķim nāca ausīs kādā strīdīnā izmesti vārdi, ka nejaušību par tādu uzskata tikai tik ilgi, kamēr nav atrasts tās izskaidrojums.

Paša labumu katrs meklē pašapkalpošanās veidā. Bleķis nolēma atklāt laimīgas lozes likumsakarību.

Viņš sāka pirkt loterijas biļetes. Viņš pirka tās pēc visādiem panēmieniem. Dažādas pilsētas. Nemot no katras kaudzītes otro, ceturto, sesto un tā tālāk, bet nākamreiz pirmo, trešo, piekto biļeti. Pirka tādas, kurām sākuma vai pēdējie cipari apzīmēja viņa dzimšanas mēnesi, dienu. Tādas, kuru ciparu summa deva viņa gadu skaitu. Nēma tās ar labo roku. Nēma ar kreiso. Nēma ar abām reizē. Meklēja sērijas, kas vinnējušas iepriekšējā reizē. Tos pašus numurus, tikai no otra gala. Deva naudu, lai biļetes dāvinātu draugi: vīrieši, sievietes. Ar briesmīgu villību izmānīja tās no trīspadsmit ienaidniekiem reizē un vēl piektdienā.

Tācu nekā. Biļetes, kā tukšas, tā tukšas.

Tad Bleķis nolēma, ka atrisinājumam jāmeģina piekļūt no citas — nevis biļetes, bet laimētāja — puses. Viņš sāka vērīgi ieklausīties, kam tad isti krit tie lielie laimesti.

Ar dzirdēto viņš pierakstīja veselu burtnīcu, tad sēdās taisīt seci-

nājumus. Gandrīz visas ziņas sākās ar stipri vienvērtīgu teikumu: «Nu, es saprastu, ja būtu laimējis jūs vai es, bet ...» Sos ievadvārdus Bleķis gluži mierīgi nosvītroja, jo viņš no pieredzes zināja, ka tāds «jūs» priekšplānā izsprūk, vienīgi iekāpjot tukšā tramvajā, un arī tad ne katreiz.

Tas, kas palika pēc «bet», bija nemams vārds.

«... šitām lopam tādu bagātību!»

«... taisni pabrīnīties, kāda nelietim laime!»

«... viņš jau tā katru dienu rij krenģelus un čupkēzīti, bet paskat — vēl vinnējis, badākās!»

«... kā no gaisa! Un kam? Blak-te!»

«... nu kur tad tas vecais kraķis to mantu grūdis, ko?»

Literārais filtrāts izrādījās diezgan biezs, un pēc rektifikācijas varēja gaidīt gatavu formulīnu.

Tā bija tik vienkārša, ka Bleķis tīri vai apšēdās: ČŪKAS LAI-ME, kur vārds «čūka» izteic laimētāja personību.

«Vai tad dzīve neaplicina visiem zināmā teiciena aizmirsto būtību?» Bleķis gudroja. Cik tad ir to lielo vinnestu? Daži. Un cik mums ir tādu cilvēku, ko var saukt augstāk minētā mājlopa vārdā? Palasiet, paklausieties — daži. Viss sakrīt mats matā! Viņam pat notirpa mugura no šī atklājuma. Tad, lūk, te jau ir tā ilgi meklēta patiesība! Te ir tā laimes atslēga! Galu galā tautas gudriba mums jāciēna!

Vārdu sakot, Bleķis nolēma kļūt par laimētāju. No rītiem ēda ķiplokus un tramvajā skaļi žagojās. Savu vietu piedāvāja vienīgi, ja viņu piespieda to darīt. Un arī tad ar piezīmēm: «Sēdies, vecā, citādi tev tās kājas kļūs vēl likākas!» Nopirka tranzistoru un pļerkstināja bez mītas, pat sēdēdams kino zālē un peldoties jūrā. Visus uzrunāja ar «tu»,

pie tam nepārtraukti kaut ko gremoja. Sev vietu vienmēr atbrīvoja ar elkoņiem. Pipēja, kur nedrīkst, vārdu sakot, kļuva par sivēnu, protams, paturot acis likuma robežās. Tuvojoties izlozei, nopirka biļeti. Un vinnēja — piecdesmit rubļus!

Vai maz jāstāsta, ka tagad Bleķis, lai pastiprinātu smirdoņu, ķiplokus pirms ēšanas sarīvēja ar burkānu rīvi, smēķēt sāka nepārtraukti, toties pārtrauca mazgāšanos. Sakošļātos cigarešu galus piesvieda pie gries-tiem. Papildinot izrunāšanos, viņš sāka grābstīties ar nagiem. Kļuva tik rījīgs, ka norīja pat vārdiem galotnes, sāka rakstīt blēdigas sūdzības, izgatavot drankīgus suvenīrus, melot un ēdnīcās zagļ pa diviem nažiem uzreiz. Taču lielo vienreizvienu viņš neaizmīrsa ne uz mirkli un skaidri zināja, ka smīkār-šotām pūlēm jāienes piecdesmit reiz smīti, tas ir — pieci tūkstoši.

Tuvojoties izlozei, viņš pēdējo reizi dzīvē iegādājās loterijas biļetes. Cetras. Tas tā — lielākas drošības dēļ un katram gadījumam. Ja sevišķi paveicas.

Nepaveicās. Lozes bija tukšas. Vēl sliktāk: pārbaudot biļetes krājkasē, par sacelto jandālinu viņam bija jāmaksā sods.

... Kvernēdams parkā uz soliņa vai braukdams tramvajā, žultains vīrs pamana blakussēdētājam rokās avīzi ar laimestu sarakstu pēdējā lappusē.

— Šmaukšana! — viņš nosēc, apsvīlīnādams kaimiņa seju ar elpu, kas ož pēc tabakas un ķiplokiem. — Kapēc mēs nevaram vinnēt, ko?! Vienmēr krit pēdējam draņķim! Tu to nezini, bet es zinu! — Viņš iebada avīzē liku pirkstu. — Paskat, cik viņu — vesels saraksts! Un mums tādu vidū jādzīvo ...

E. RIVA

Atziņa

Atlas un Auni
Apaveica Kaziņu,
Ieraugot kuli
Āzīti maziņu.

Nez kā iznāca,
Ak, mana dēniņa,
Āzītim vīrsū
Uzskrēja Sleniņa.

Varenas dusmas
Pārgēma Āzīti,
Sienai viņš nīkni
Uzblēja frāzīt!

— Gan pret tevi es
Ieročus radišul
Lielāks paauzdes,
Es tevi baidul!

Āzītim auga
Kājas un nadziņi,
Uzdīga bārda,
Izlīda radziņi.

— Nu man ir rāgi,
Nu tev es sadošu,
Veco parādu
Uzvījām atdošu!

Kaza gan lūdza,
Kaza gan vēkšķēja,
Āzītis tikai
Dusmīgi mēkšķēja:

— Saturles, vecā,
Un bīstles Āzišu,
E, ka tev vilksū,
E, ka tev gāzišu!

Tad viņš zvētēja ...
Vai, manu dēviņu,
Nolauza ragu
Kā sausu ievīņu!

Nu tikai Āzītis
Ieguva atziņu:
«Lēkdams pret mūri,
Zaudēsi radziņu!»

K. VEKSIS

JOKA PĒC

Aiziedams atvaļinājumā, riskēja
zaudēt neaizstājama darbinieka
slavu.

Sieviešu galvas sudrabo ne tik
daudz gadi, cik frizieri.

Kinematogrāfijas vēsture pie-
rāda, ka jaunais ne vienmēr ir la-
bāks par veco.

Ja kalendārs melo, tad ne jau
savas vainas dēļ.

Pieklājība dažkārt soļo pa
rupjības izcirstu ceļu.

Tradīciju neievērošana laikam
gan ir visstabilākā no visām tra-
dīcijām.

Nabagākais cilvēks ir tas, kam
visvairāk brīva laika.

M. GAILIS

— JĀAPSKATĀS, VAI NEMĒTĀJAS KĀDA SKRŪVĪTE, — TAGAD NO VISIEM PRASA TAUPĪBU ...

E. Rusmanis

— TAM NU GAN NEBIJA VERTS SKOLOTIESI TIK VIEN PRATIS IZPLĒST UZ IZLAIDUMU!

T. Sergijenko

VILKU DABA

Pedējā laikā vienas, otras saimniecības fermā, gluži kā no gaisa nokritis, pēkšņi ieurķšas sivēns. Visi zina, ka sivēnam te nevajadzētu būt. Un tāpēc gan zootehniķi, gan lopkopes, gan fermu pārziņi brīnās:

— Skaties tikai, dzīvs sivēns! Droši vien vilks no meža būs atstiepis.

Tā, piemēram, Valmieras rajona kolhozā «Čiņa» vilks neilgā laikā no meža atstiepis un nolicis pie fermas pārzīnes Lūcijas Čukures kājām trīsdesmit vienu sivēnu. Vismaz pati Čukure tā apgalvo. Un vēl piebilst, ka tas viņai nemaz nepatīkot.

— Kam man vajadzīgi lieki sivēni? — viņa saka. — Tie tikai traucē atskaiti, neganti kvieci un tā vien skaties, ka nepiekvieci reviziju. Tad nu es, lai tālāk no grēka, sivēnus ņemu un pārdevu.

Nez ko par šādu izskaidrojumu sacītu vilki. Iespējams, viņi sāktu gaudot, ka nav vainīgi, ka patiesībā šie sivēni tikai nebija kā nākas iegrāmatoti, jo Čukure domāja, ka tie nosprāgs.

No vienas puses, tā ir. Beigti sivēni nevienam nepatīk. To dēļ var dabūt galvassāpes, rājienu un izsaukumu uz kafiju pie priekšniecības. Bet, no otras puses, vilki arī ir viltīgi. Tāpēc nevajag ticēt plēsonām uz vārda. Jo vairāk tāpēc, ka sivēni nedzīst bezgaisa telpā. Sivēnu dzimšanu konstatē ne tikvien fermas pārziņi, bet arī zootehniķi, brigadier, grāmatveži un citas atbildīgas personas. Ja viņi kaut ko tādu zinātu, noteikti atzīmētu kolhozu grāmatās.

Tas jau liek šaubīties par vilku patiesīgumu.

Bet var, protams, darīt tā, kā dara Daugavpils rajona Nīcgales padomju saimniecībā. Tur galvenais zootehniķis Vitolds Smikeris mierīgi gaida mēneša beigas. Tad sivēnus un telītes, kas ir pie dzīvības un mīļas veselības, ieraksta saimniecības rulljos, bet pārējiem pat kākšs neņaud pakal.

Starp citu, ja sivēnus un telus saimniecībā tomēr piegādā vilki, jādodomā, ka viņi mežā noorganizējuši tādu kā apgādes bāzi un palīgsaimniecību. Fakti liecina, ka mīklainā ceļā dažas saimniecības ir saņēmušas arī motorus un pat pienu.

Latvijas Lauksaimniecības tehnikas Valmieras nodaļā, piemēram, šādā veidā pēkšņi nez no kurienes uzklīda lieks motors. Skaidri zināms, ka lieki motori noliktavā nedrīkst būt. Bet, ja nu ir, kas vainīgs? Protams, vilki!

Un tad noliktavas pārziņim Kolesničenko atliek tikai viens — motoru par trīsdesmit rubļiem pārdo! kolhoza «Liesma» sagādniekam Jurim Ziņģītim.

Pārdo! tā, lai nevienš vilks pakal nekautu. Starp citu, tas nemaz tik grūti nebija, jo vilki šai laikā skraidīja ar piena kannām zobos no meža uz Daugavpils rajona Eglaines padomju saimniecību un Višķu sovhoztehnikumu un palīdzēja brūnajām palielināt izslaukumu. Protams, vilki tagad kategoriski noliedz šādu rīcību un cenšas pierādīt, ka šajās saimniecībās teles pēc atnešanās nepārcēla govju grupā, bet izslaukto pienu pierakstīja pārējām govīm! Taču tas ir smieklīgi: ja vilki nebūtu rāvušies ar pienu, viņi noteikti būtu kaukuši par motoru!

So rindu autoram ir priekšlikums — divstobrenes vietā paņemt žurnāla eksemplāru, aiznest uz mežu un atstāt redzamā vietā. Ja vilkam aiz nīkuma notiks žults izplūdums un viņš nosprāgs — tad būs skaidrs, ka viņš nemaz nav labs. Un tad varēs teikt:

— Tā viņam vajadzēja!

Bet, ja vilks smiesies, — būs jāatzīst, ka runas par vilku izpatīdzošo dabu atbilst patiesībai.

A. BRĀLĪTIS

— SKATIES, PIRMĀ!

— SKATIES, PIRMĀ!

T. Sergijenko

GUDRIE ŠOFERI

Labi, ja cilvēks ir daudz ceļojis un daudz zina! Tādu cilvēku var tikai apkaust. Pieņemsim, ka jūs esat ventspilnieks. Ar dzīvesprieku bagāts ventspilnieks. Esat redzējis jauno universālveikalu, izstāģājis krustām šķērsām jūrmalas kāpas, pusdienojis restorānā «Baltija». Patīkami, vai ne? Un tomēr jūs kļūstat melns un maziņš, kad jums blakus nostājas vienkāršs satiksmes autobusa šoferis.

— Nupat vēlreiz apskatīju ostu! — jūs priecīgs stāstāt.

— To katrs skolnieks ir redzējis! — šoferis nīcīgi nosmin un žāvādams izmet: — Nupat biju Užavā!

— Bet es biju tirgus laukumā! — jūs censaties neatpalikt.

— Ir gan ar ko lielīties! — šoferim kļūst jautri. — Mana sieva katru dienu iet uz tirgu. Es vakar biju Zlēkā!

— Es pastaigājos pa pilsētas tiltu ... — jūs sakāt un

jūtat, ka nosarkstat līdz ausu galiem.

— Bet es biju Ugālē! — šoferis sarunai pieliek punktu. — Tur gan ir ko redzēt!

«Nekas. Arī es apskatīšu visus šos Kurzemes krāšņumus.» jūs domājat un sēžaties, nu, teiksim, autobusā Ventspils—Rivas. Gar logu kā dzīvā kinolentā slid upītes, kalni, meži, lauki ...

«Tūlīt iebrauksim Jūrkalnē.» ieskatīties sarakstā, jūs rēķināt. «Tad autobuss brauks uz Užavas astoņgadīgo skolu, tad ...»

— Uz Užavu nebrauksim! — pēkšņi jūs domu gaitu pārtrauc šofera balss. — Tur slikti ceļi. Un, vispār, Užavā es jau esmu bijis!

Atgriezies Ventspilī, jūs esat mazliet vilks, taču vēlēšanās iepazīties ar dzimto zemi neesat atmetis, tāpēc tūlīt pat sēžaties autobusā Ventspils—Vēde—Cirkale.

Gar logu kā dzīvā kinolentā

slid upītes, kalni, meži, lauki ...

«Tūlīt iebrauksim Cirkalē.» ieskatīties sarakstā, jūs rēķināt. «Tad autobuss pagriezīsies un brauks uz Ugāli ...»

— Uz Ugāli nebrauksim! — pēkšņi jūs domas pārtrauc šofera balss. — Motors neveik. Un, vispār, Ugālē nekā laba nav!

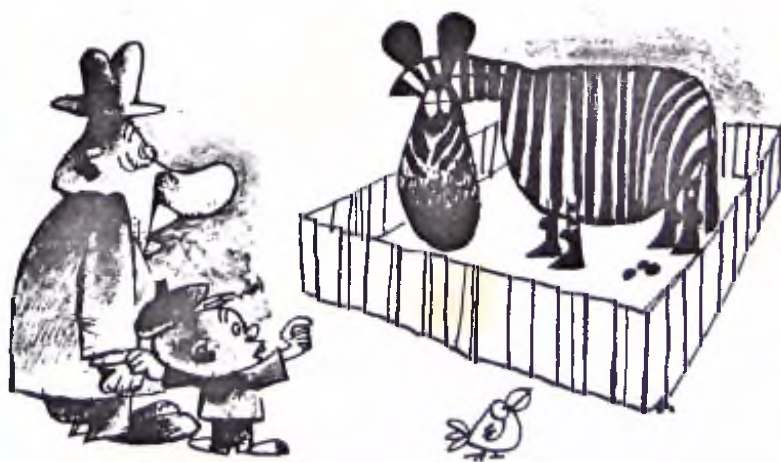
Ventspilī jūs atgriežaties jau krietni dusmīgs, tomēr ceļošanas kāre jūs galīgi vēl nav atstājusi. Tāpēc jūs kāpjat autobusā Ventspils—Nīcgales—Zlēkas.

Atkal gar logu slid upītes, kalni, meži, lauki ...

— Lidz Zlēkai astoņgadīgajai skolai nebrauksim, — pēkšņi šoferis paziņo. — Lietus list. Un, vispār, Zlēkas man nepatīk! ...

Jā, labi, ja cilvēks ir daudz braukājis un visu zina, tikai tā nu iznāk, ka nav labi, ja šis cilvēks ir satiksmes autobusa šoferis.

J. JODS

— KĀPĒC TAS ZIRDZIŅŠ TĀDS SVITRAINS!
— LAIKAM BRĀĪS.

E. OŠA

— FAKTS, DZĪVE KĻŪST AR KATRU GADU DĀRGĀKA.

I. Melgailis

DIVKĀRTI ZAUDĒTAS CERĪBAS

Pirms dažiem gadiem kolhoza «Pavasaris» valde pazīnoja Eduardam Kreicbergam savu nelokāmo lēmumu:

— Paēsiis žēl, bet jūsu pakalpojumi produkcijas pārdošanas jomā kolhozam vairs nebūs nepieciešami. Vai jūs nevēlētos pievērsties ražošanas sfērai? Ko jūs teiktu par darbu dārzniecībā? Par tirgošanos neraizējieties! Pārdosim valsts uzņēmumiem, realizēsim caur patērētāju kooperāciju... Nu, kā tad paliek ar dārzniecību?

— Labi. Būšu darbā pie pirmās izdevības! — Kreicbergs apsolīja.

Pēc kāda laika dārzkopības brigadieris, Kreicbergu satīcis, pārinterēsās, vai vēl ilgi būšot jāgaida tā pirmā izdevība.

— Domāju, ka ne. Bet jums jāsaprot arī mans stāvoklis. Cilvēki, kā agrāk ieradusi, nāk un lūdz, lai es palīdzu. Vienam jānokauj baroklis, otram uz Rīgas tirgu jāaizved aitas gaļa, trešais lūdz, lai piepalīdzu pārdot teļu. Esmu atsaucīgs dabas cilvēks un tādus lūgumus nespēju noraidīt. Bet, tiklīdz radīsies pirmā izdevība, noteikti!...

Pēc tam Kreicbergs pamazām noskaņojās pesimistiskāk.

— Mans stāvoklis ievērojami sarežģījies, — viņš teica.

— Vairākus mēnešus esmu pavadījis pārdomās, kā lai tieku uz darbu. Esmu mēģinājis izlaivies no mājām slepeni, bet velti. Cilvēki mani tik un tā noķer. Lien kaut rijas krāsni vai peles alā! Atrud, izvelk un —

lūdz! — ej palīgā... Es jau sāku šaubīties, vai vispār pieņāks laiks, kad tikšu kārtīgi uz darbu...

— Par katru dienu mēs jau arī nesapņojam, — kolhoza valdes vīri vēlīgi sacīja. — Ja nu šad tad!...

— Nu, to kaut kā varēs...

Un Kreicbergs izgāja darbā labi ja pāris reizes mēnesī. Vairāk netieko.

Sogad apstākļi viņam sarežģījušies vēl vairāk. Daudz stundu paiet izmeklētāja kabinetā, kur savēlk galus Kreicberga komerciālajiem darījumiem.

— Cik nēmat par vienas cūkas pārdošanu tirgū? — izmeklētājs jautāja.

— Itin nēko. Ja neskaita, khm, khm, piecpadsmit divdesmit rubļus un ceļa izdevumus...

— Bet par aitas vai teļa realizēšanu?

— Ko nu par tādiem niekiem! Galīgi nēko. Ja neskaita, khm, khm, četrus piecus rubļus un ceļa izdevumus...

— Kā jūs varējāt pielaut, ka jūsu kolhoza cilvēks tik zemu noslīd? — Jelgavas rajona milicijas izmeklētājs pajautāja kolhoza «Pavasaris» vadītājiem. — Būtu audzinājuši, brīdinājuši... Piemājas zemi kaut vai samazinājuši...

Valdes vīri kautrīgi nodūra acis:

— Mēs necerējām, ka tas līdzēs...

A. KNIEDS

— NELAIKIS PĀRLIEKU AIZRĀVĀS AR PAŠANALIZI...

U. Melavilks

— LŪDZU, VAI BEZIZMĒRA KURPES JUMS IR!

V. Ardasovs

Bagāts, kas nezina

Ar padomu varot daudzko. Gan pirti izkurināt, gan krogā bez kāviens izlikt. Un otrādi. Muļķi, kā agrāk teica, pat baznīcā ieperot. Tautas gudriba pasvītvoja, ka zināšanas nekad nav par skādi.

Tomēr pēdējā laikā uzpeldējušas arī citādas atziņas. Cilvēks, teiksim, kaut ko nezina un par to saņem naudu. Absurds? Ne gluži. Tas var notikt, piemēram, šādi.

Kolhoznieka personīgajā kūtī atskrien telēns. Dzerdams pienu un lēkādams, tas ar laiku kļūst par jaunlopu, ko var pārdot. Šāds lopīnš iepērk arī kolhozi un padomju saimniecības. Lai tos krievni uzbarotu un pēc tam nogādātu gaļas kombinātā.

Jautājums, šķiet, nav pārāk sarežģīts. Vēl jo vairāk tāpēc, ka likums šādam darījumam noteicis zināmu kārtību. Tani grūti apmaldīties, ja pats negrib. Un tieši šai punktā Talsu rajona vadošo lauksaimniecības speciālistu domas nesakrīt ar kol-

hoza «Oktobra revolūcija» vadītāju viedokli.

— Pagājušā gada gaļas ražošanas plānu, — viņiem teica, — jūs it kā būtu izpildījuši. It kā. Bet paskatīsimies mazliet dziļāk un uzmanīgāk. Ko mēs redzam? Kolhozs no iedzīvotājiem iepircis četrdesmit lopīnšus.

— Tā tas arī ir atspoguļots saimniecības dokumentos... — valdes viri piebalsoja.

— Atspoguļots gan, tas tiesa. Bet te redzams vēl kas cits: lopi bijuši jau krievni smagi. Trīs līdz četri simti kilogramu katrs! Bet kas ir teikts valdības lēmumā. Iepirkti jaunlopus ar nelielu svaru. Tos nobaro. Pārdot gaļā un saņemt pienācīgās summas. Par plāna izpildi. Un, ja labi strādāts, — arī par virsplānu.

Kolhozs «Oktobra revolūcija» iepirka lopus, rēķinot dzīvsvārā, 14,9 tonnas.

Ar to pietika, lai nosegtu līdz plāna izpildei iztrūkušās 13,5 tonnas

un par astes gala tiesu plānu vēl arī pārsniegtu.

— Bet kā tad nu iznāk? — nerimās revidenti. — Iepirkāt, necik neuzbarojāt, aizskapējāt tālāk uz gaļas kombinātu. Pēc tam saņemāt apalu naudināt!

— Ja tā padomā, jums ir sava taisnība, — toreizējais kolhoza priekšsēdētājs Leons Āls tēloja, ka sāpīgi pārdzīvo notikušo.

Par šādu plāna pārsniegšanu saimniecība saņēma 50 procentu piemaksu — 10537,76 rubļus. Pietiekami liela summa, lai to atcerētos arī tagad. Jo vairāk tādēļ, ka iepirkto lopu dzīvsvara pieaugums bija niecīgs.

«Oktobra revolūcija» tagad apvienota ar Dundagas kolhozu. Bet tie paši vadītāji un lopkopības darbinieki jau vien strādā.

— Zināt, — viņi pēc visām notikajām sarunām un revīzijām taisnojas. — Traka lieta, bet, goda vārds,

nezinājām, ka tik lielus un smagus lopus nedrīkst iepirkt. Nudien, nezinajam! Gatavais posts!

Līdzīga nezināšanas likta piemeklējusi arī citas saimniecības. Kuldīgas rajona lauksaimniecības artelis «Uzvarā» iepirka 14 liellopus, kas vidēji svēra 476 kilogramus katrs. Noturēja visu baru 110 dienas un ieguva satricēšu svara pieaugumu — divus kilogramus!

Ālsungas kolhozā pēc jaunās metodes pieaudzēja 22 liellopus, kas bija iepirkti ar vidējo dzīvsvaru 336 kilogrami.

Liēlākā daļa kolhozu un padomju saimniecību vadītāju un speciālistu kārtīgi padomā un parēķina, kā iegūt vairāk sviesta, gaļas, graudu, kartupeļu. Bet dažiem šī lieta rādās bezgala vienkārša. Pietiek tikai nezināt likumu un nauda nāk kā pa reni!

O. MĀRCIS

Kas tas? Kas tās?

— Kas tas tads?
— To tik vienkārši nevar pateikt.
— Un tas?
— Baidos samelot.
— Un te? Un tur?
Vina divreiz paraustīja plecus.
— Un tā ir atbilde?
— Pagaidām. Vakarā visu izklāstīšu pamatīgāk...
Pienāca vakars.

— Nu, kas tad tas ir?
Tagad šis jautājums viņu nepārsteidza nesagatavotu.
— Ķīmiskajā analizē noskaidrojās, ka šī ir organiska viela, kas satur glikozi un daudzus citus komponentus.
— Ļoti patikami, bet es no ķīmijas neko nesaprotu. Kas tas tads ir, pārtulkojot tā jēgu cilvēcisķā valodā?

— Cukura graudini, kas radušies, pārstrādājot cukurbietes.

— Ļoti, ļoti patikami! Kas to būtu domājis, ka mūsdienu ķīmija ir sasniegusi tādas virsotnes?! ... Un kas tas tads ir?

— Ar elektronu mikroskopa palīdzību es konstatēju, ka tās ir kādas vielas, ko sauc par tabaku, sadegšanas produkts. Isāk izsakoties, cigarešu «Elita» pelni. Starp citu, es nesmekēju. Kas attiecas uz citiem paraugiem...

— Pietiek! Es nešaubus, ka to ķīmiskais sastāvs ir noteikts ar precizitāti līdz vienai simtdaļai procenta. Vēl tikai viens jautājums.

— Lūdzu!

— Vai visas šīs vielas, kas izbārstītas uz grīdas un uz

galda, ir iespējams ar mūsdienu zinātnes un tehnikas palīdzību aizvākt?

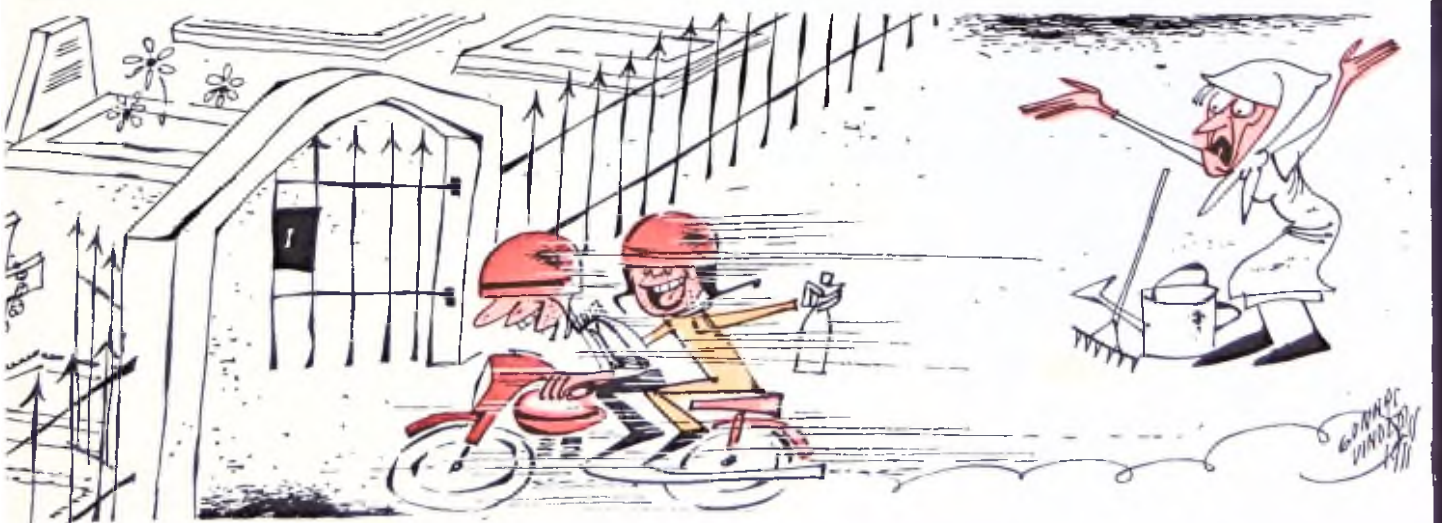
— Pamājusi ar galvu, viņa izvilka no priekšējā apmetējuma kartona kārbu.

— Kas tas tads? — es brīnījos.

— Tas ir aparāts, ko mums uzdevināja kāzu dienā. To sauc par putekļu sūcēju. Ieslēdzis to elektrības tīklā, katrs vīriņš ir spējīgs patstāvīgi aizvākt gan izbārstītu cukuru, gan paša piebīrdinātus pelnus, gan citas vielas — kā organiskas, tā arī neorganiskas. Vai jautājumi vēl ir?

Nē, vairāk jautājumu man nebija. Es tagad skaidri zināju, kāda dzīve ir vīram, kura sieva saņēmusi inženiera-ķīmika diplomu.

C. MELAMEDS

— PAGAIDIET, PAGAIDIET, SAJOS KAPOŠ VAIRS NEGLABĀ!

G. Vindedzis

Garantijas Remonts

garantijas remontu. Lūk, tur jūs jau gaida meistars, kas dzīvos skapim blakus tik ilgi, kamēr novērsīs visus redzamos un neredzamos defektus. Klunkšķim pienāca klāt patikams gaismatis.

— Viss būs labi, saimniek! — viņš sacīja. — Kur vajadzēs, notesisim, pieēvēlēsim, pieslēpēsim — un lieta darīta!

Pēc tam meistars paņēma instrumentu somu, palīdzēja iekraut skapi mašīnā un uznest to dzīvoklī. Par spīti Klunkšķa pesimismam, skapis drīz vien stāvēja istabas vidū, lepnī spīdinādams pulētos sānus. Meistars, šķiet, bija nedaudz pārsteigts.

— Savādil — viņš teica, apgājis skapim vairākas reizes apkārt. — Pirmo reizi redzu mēbeli, kur nekā nav jāpielabo! Bet nekā — nav tādu skapju, kas pēc nedēļas nepārādītu savu īsto seju...

Tomēr skapis meistara cerības neaptaisnoja. Apslēptie defekti arī pēc nedēļas nenāca gaismā.

— Hm... — meistars brīnījās. — Kā jūs domājat, tas sagāzies vai ne? Galu galā, tas ir visparastākais skapis!

Taču skapis nesagāzās arī pēc divām nedēļām un pat pēc mēneša. Tas bija visādā ziņā brīnīgs skapis. Klunkšķis nevarēja vien beigt slavēt savu pirkumu, bet meistars sāka zaudēt ēstgribu un miegu.

— Tas vairs nav godīgi! — viņš sūdzējās. — Varbūt kaut kur citos dzīvokļos skapji sagāžas, tiem izkrit durvis, cīkst viras, kaut kas šķiebjas un līmējas nost, bet te, pie jums, es zaudēju kvalifikāciju!

Klunkšķi pamodās sirdsapziņa. Skapis ir skapis, bet cilvēks ir cilvēks. Kaut kādas mēbeles dēļ nevienam nedrīkst zaudēt savu kvalifikāciju. Viņš tišuprāt vairs neslaucīja no skapja puteklus, reizēm pat atļāvās tam iespert ar kāju.

Nelīdzēja it nekā. Skapis stāvēja kā granīta klinis.

Tas nebija skapis, bet gatavais sātans. Klunkšķis nebrīnījās, ja uz zinātu, ka naktī skapis klusitēm smejas par savu saimnieku un meistaru.

Meistars arī sāka domāt tāpat. Viņš pat izteicās, ka te varot būt kaut kādas intrīgas sakarā ar viņa gaidāmo paaugstināšanu par vecāko meistaru. Trīs dienas viņš staigāja drūms un nerunīgs, tad sāka strauji sīmot.

— Nevajag, — Klunkšķis teica meistaram. — Neuztraucieties! Kaut kāds skapis nav tā vērts, lai cilvēks nosirmotu. Uzspļaujiet tam un pakatieties, cik dzīve ir skaista!

Meistars paraudzījās, ieraudzīja skapi un sāka raudāt.

— Dzīve tiešām ir skaista... — viņš šņukstēja. — Es pat teiktu, tā ir brīnīšķīga. Bet starp to un mani stāv šis briesmonis!

Galū galā viņš neizturēja un aizsūtīja uz mājām vēstuli. Atskreija sieva. Ieraugot skapi, viņai aizrāvās elpa.

— Vai nu es, vai viņš, — mazliet atguvusies, viņa teica. — Bērni mājās raud un vaicā, kur palicis tētis, bet ko es varu viņiem atbildēt? Ka pulēts koka gabals tētim ir dārgāks par ģimenes laimi?

To dzirdot, Klunkšķa sirds neizturēja.

— Labi, — viņš teica. — Man ir ierosinājums. Apmainīsim mūsu dzīvokļus pret vienu lielu, pārcelsimies uz turieni un nemsim skapi līdzi. Varbūt jūrgi spēs tam kaut ko padarīt.

Jūrgi skapim neko nespēja padarīt. Lai gan krāvēji neauši palaida to teneriski no ceturtā stāva, skapis nonāca lejā bez vismazākās švīkas. Tas nebija skapis, bet paaugstinātas izturības dzelzsbetona gabals. Kad jaunajā dzīvoklī bija nodzi-

Klunkšķis aizgāja pie rūpnīcas direktora.

— Ko jūs sakāt! — direktors, uzziņājis par spītīgo skapi, iesaucās. — Vai tas var būt, ka mūsu ražotajam skapim nav neviena defekta? — Tā ir... — Klunkšķis nopūtās. — Vai jūs neatļautu meistaram pamest manu skapi?

Direktors par to negribēja ne dzirdēt.

— Pilnīgi izslēgts! — viņš paziņoja. — Iegādādamies mūsu ražoto mēbeli, pircējs samaksā arī par garantijas remontu. Jums ir tiesības uz garantijas remontu un to jūs saņemsiet! Tāpēc ejiet mājās un gaidiet.

Klunkšķim tas likās savādi. Viņš sacīja, ka pēc viņa domām būtu labāk, ja rūpnīca ražotu mēbeles bez defektiem, kam garantijas remonts nemaz nebūtu vajadzīgs. Taču Klunkšķis laikam neprata loģiski domāt, jo direktors viņa priekšlikumu kategoriski noraidīja.

Pats galvenais mūsu darbā ir plāna izpilde. Par to nāk prēmijas, — viņš paskaidroja. — Bet, jo vairāk skapju mēs ražojam, jo vairāk defektu tajos var atklāties. Vai tiešām jūs gribat, lai mēs upurējam plānu?

Tas bija ļoti spēcīgs arguments. — Zināt ko, — Klunkšķis teica meistaram, pārnācis no rūpnīcas. — Jūs acimredzot būsit piekalts pie šī skapja līdz mūža beigām kā Prometejs pie klinis. Lai jums kā visiem cilvēkiem būtu arī kāds nekāds brīvais laiks, organizēsīm pie skapja visu dzīvokļa iemītnieku dežūras...

No šī brīža visi kļuva tikpat kā viena ģimene. Skapis tuvināja ļaudis tiklīdz, ka reiz pēc kārtējas dežūras Klunkšķa dēls paziņoja: viņš precot meistara meitu. Nevienam iebildumu nebija, un kāzu dāvināmi jaunlaulātie saņēma skapi klusā cerībā, ka mazbērni to beidzot pieveiks.

Taču arī mazbērni nekā nespēja padarīt spītīgajam skapim. Tas stāvēja, kā stāvējis.

Jādomā, meistars tā arī būtu aizgājis pensijā, ja kādu dienu pie Klunkšķa durvīm nepiezvanītu rūpnīcas pārstāvis.

— Piedodiet, — viņš teica. — Mēs fabrikas dokumentos atradām ziņas, ka jūs savā laikā esat nopircis skapi, kas patiesībā bija domāts izstādei. Tā kā patlaban mēs rīkojam kārtējo izstādi, mums šis skapis ļoti noderētu un tāpēc mēs jums to labprāt apmainīsim.

Viņš pamāja krāvējiem, kas ienesa jaunu skapi.

— Ak tu mīļā dienīnā! — meistars teica, ēvēlēdamas skapi durvis. — Es jau visu laiku domāju, ka te kaut kas nav kārtībā, tikai nevarēju saprast, kas īsti.

ZANIS EZĪTIS

Klunkšķis nolēma iegādāties skapi. Protams, kolēģi tūdaļ paziņoja, ka viņš nopirkšot sev nelaimi.

— Izbeidziet! — Klunkšķis viņiem atbildēja. — Galu galā, tiek pirkt skapis nevis automašīna. Un, ja atsevišķos gadījumos atsevišķu neapzinīgu darbinieku nolaidības dēļ atsevišķu skapju kvalitāte ir nedaudz zem līmeņa, tas nedod tiesības noņemot mūsu mēbeļu rūpniecību kopumā!

Kolēģi, protams, sāka taisnoties, ka tik jauni neesot domājuši, ka Klunkšķis būšot kaut ko pārpratis un ka viss, bez šaubām, esot labākajā kārtībā. Beigās viņi aizrunājās tiklīdz, ka sāka Klunkšķi kritizēt: viņam piemītoot tiesme meklēt skabargas svešās acīs, piesieties vārdiem un tā tālāk.

— Ar malkas sagatavošanu es nedarbojos! — Klunkšķis lepnī atcirta un devās uz veikalu.

— Lūdzu! — pārdevējs teica un nolika uz lešes kaudzī pulētu koka gabalu. No tiem, kā viņš apgalvoja, vajadzēja iznākt pilnvērtīgam skapim. Klunkšķis saviebās, jo viņam jau no bērnības nepatika rotaslas ar klucīšiem.

— Paklausieties... — viņš iesaucās. — Vai jūs esat pārliecināts, ka tas ir skapis? Varbūt, kad viss būs sastikēts, skapja vietā iznāks ķebelis?

Pārdevējs brīdi nolūkojās dēļu kaudzē, tad atbildēja, ka pēc viņa domām tas tomēr būšot skapis. Ķeblim neesot tik daudz detaļu.

— Hm... — Klunkšķis norūca. — Labi, pieņemsim, ka tas patiesi būs skapis. Vai jūs varat garantēt, ka tas neizjūks?

Pārdevēja sejā pavidēja pārākuma apziņa.

— Izjūks! — viņš apliecināja. — Noteikti izjūks! Ja neizjūks, tad sašķiebsies. Un, ja nesšķiebsies, durvis uz galvošanu nevarēs ne atvērt, ne aizvērt. Bet tas ir pat labi, jo skapja cenā ietilpst arī maksa par

IZGĀŠANĀS

Dzejnieks Stivstriķis ielauzās manā dzīvoklī sešos no rīta.

— Cilab, veciti! — viņš vaimanāja. — Aizbrauc manā vietā uz Veckliņģiem! Pats redzi, es nevaru, esmu galīgi slims. Tikai pateicoties zālēm, vēl cik necik tuos uz kājām.

— Bet kas man jādara tajos Veckliņģeros, — vēl lāgā nepamodies, jautāju.

— Nekas nav jādara, — Stivstriķis apgalvoja. — Tur man ir literārs vakars. Jāuzstājas auditorijas priekšā.

— Nē, nē, draugs, tas neiet cauri. Nevaru tev līdzēt, — es kategoriski atteicos.

— Nu, esi puika! — Stivstriķis izvilka no kabatas vermuta pudeli. — Atdošu tev savu zāļu tiesul! Tikai glābi! Afīšas jau izlīmētas! Saproti? Visi gaida literātu no Rīgas.

— Bet paklausies, — pavisam nobijies, sāku vaimanāt. — Pats zini, es neesmu nekāds literāts. Dzejoļus nerakstu, arī lasīt tos neprotu. Man ir bailes no auditorijas un vispār ... gaida taču tevi ...

— Neuztraucies! — iedzēris krietnu malku no zāļu pudeles, Stivstriķis mēģināja mani pārliecināt. — Es jau piezvanīju, ka esmu slims un manā vietā brauks kolēģis, arī dzejnieks.

— Bet, piedod, ko es tur darīšu?

— Tev nekas nebūs jādara, tikai jāsež pie galdi, jādzer un jāēd. Nu, ja būsi sevišķi labā garastāvoklī, varēsi padejot ar kādu vietējo daili.

Tagad lāgā vairs neatceros, kā tas gadījās. Vai nu man uznāca prāta aptumsums, vai iedzēru tās dzejnieka zāles, taču beigu beigās Stivstriķis mani pierunāja.

... Braucot uz Veckliņģiem, visu laiku autobusa sevi mīrināju: «Zvilnēšu pie galdi, dzeršu, ēdīšu, mazliet dejošu, kā mani mācīja Stivstriķis, bet muti vaļā nevērsu. Ne pusplēsta vārdina neteikšu. Lai tie literāri vakara rīkotāji domā, ko domādami.»

Taču pusceļā, ierāvis krietnu malku no līdzpaņemtās konjaka pudeles un ieskatījies blakusēdētājas dzejoļu grāmatā, pēkšņi savu apņemšanos mainīju.

«Ko tas Stivstriķis domā? Viņš viens ir cilvēks? Viņš var, bet es nevaru nolasīt kādu dzejoļi? Smieklī nākt!»

Tā nolēmis, žilgi izlūdzos no kaimiņienes dzejoļu grāmatu un sāku to steidzīgi lasīt. Kad autobuss sasniedza Veckliņģerus, es jau biju iemācījies no galvas piecus dzejdarbus. Atmiņa man laba ...

Literāraji vakarā turējos gods godam. Tikko vakara vadītāja paziņoja, ka ieradies literāts no Rīgas, rāvu vaļā pirmo dzejoļi. Skalā balsi un ar izteiksmi. Pabeidzis pirmo, tūlīt iesāku otro ... Diemžēl, klausītāji, kas bija sasēdusies pie bagātīgi klātajiem galdiem, šo priekšnesumu pārtrauca ar skaļiem aplausiem un urrā blāvieniem. Vadītāja mani steigšus apsēdināja pie galdi un sāka cienāt ar dažādiem dzērieniem un ēdieniem. Mazliet iedzis, atcerējos savus labos nodomus, pielēcu kājas un nolasīju vēl vienu dzejoļi. Gribēju nolasīt arī fragmentu no kādas poēmas, bet, diemžēl, mani atkal pārtrauca. Sāka spēlēt mūzika. Arī šo situāciju izmantoju savā vai, pareizāk, Stivstriķa labā. Uzlūdzu vakara vadītāju un dejojot nodeklamēju viņai balādi. Patikamā sievietē tā divaini paskatījās uz mani un aizdomu pilnā balsī teica:

— Piedodiet, bet es, goda vārds, neticu, ka jūs esat īsts literāts.

— Kāpēc jūs par to šaubāties? — nosarcis līdz ausu galiem, vaicāju.

— Vienkārši tāpēc, ka īstie literāti, tādi kā Stivstriķis, nekad velti neplāta muti. Paši dzer un ēd un arī citiem ļauj kulturāli atpūsties literārā vakarā!

J. JUZEFS

Dzejoļi

Kad tālrunis iezvanījās piekto reizi, es, galīgi novēdis, ar mokām uzrausos pussēdus un pacēlu klausuli.

— Hallo, vecais! — izdzirdu sava darbabiedra Ronīša balsi. — Kā jūties?

— Slikti, — nokunkstēju. — Galvu plēš vai pušu, temperatūra trīsdesmit astoņi ...

— Turiet! — kolēģis mani uzmundrināja. — Gan būs labi. Iemet čarku un slimība kā nebijusi!

Tad Ronītis izstāstīja vairākas vecas anekdotes un pats skaļi smējās klausulē. Beidzot, novēlējās drīzāk izveseļoties, atvadījās.

— Uf, — nopūtos un, kā smagu darbu paveicis, atfaiļos spilvenos.

Precīzi pēc trim minūtēm atkal iefarkšķējās telefons.

— Hello, Jancītī! — šoreiz zvanija mūsu aktīvist Sprigastīte. — Dzirdēju, tu esot gaužām savārdzis. Tas nekur neder. Svēdien līmai vārda diena. Vai traks, kas tie par svētkiem bez tevis! Ai žēl, ka neesi darbā, Zemzarīte atgriezās no ārēm, klāstīs iespaidus un rādīs suvenīrus. — Tad sekoja stāsts par Dārkociņu, kurš samīļējies ceha virpotājā, informācija par Sekstīša izdarībām algas dienā un sūrošanās par laika trūkumu, jo esot jāstrādā un tāpēc daudz ko nevarot pastāstīt.

Nākošais zvanija priekšnieks. Viņš pārinterēsējās par manu veselības stāvokli. Tad gari un plaši izrunājās par darba problēmām. Nobeigumā piedodāja neaizmirst, ka neesmu vēl izpildījis uzdevumu, kura termiņš izbeidzas tuvākajās dienās.

Pēc tam mani atcerējās krusmāte Kristīne. Pastāstījusi, kā pati ārstējusies līdzīgā gadījumā, viņa ilgi sūdzējās par skolotājiem, kas spīdzinot viņas mazmeitu un liekot sliktas atzīmes.

— Ar tevi jau citās reizēs nevar tā īsti aprunāties, — viņa teica, — vienmēr aizņemts ...

Pacietīgi nesu savu krustu, cerēdams, ka uz vakara pusi zvanišana pierims. Pēc darba katrs

kļūst nevaljīgs — jāieperkas, jāskrien mājās un tur arī nevar sēdēt klēpi saliktām rokām.

Patiešām, ap sešiem iestājās klusums. Es atviegloti nopūtos. Taču atelpas brīdis bija gaužām īss. Iesūkādējās durvju zvans un istabā kļaidāmi ievēlās mani darbabiedri.

— Tūlīt mēs tevi izārstāsim, — Ronītis iesaucās un nolika uz galdi pudeli melnā balzāma un apelsīnus.

Visi apsēdās kur kurais un, cits citu pārtraukdami, sāka man klāstīt, ko katrs uzskatīja par interesāko un svarīgāko.

Nebija vēl darbabiedri aizgājuši, kad mani apraudzīt ieradās daži mājas draugi. Viesi dzēra tēju, pīpēja, stāstīja, strīdējās. Sieva tikko jaudāja taisīt uzkožamos. Mūsu dzīvoklī iestājās klusums tikai pēc pusnakts.

Par miegu vairs nebija ko domāt.

Otrā rītā, tikko iezvanījās telefons, sametu zāles portfelī, apgērbos cik iespējams siltāk un devos uz darbu.

Uz kāpnēm gandrīz ieskrēja krūtīs priekšniekam.

— Tik vien tās slimošanas? — viņš aizdomīgi noskatījās mani. — Ja jau gribēji mazliet atpūties, varēji godīgi pateikt, kādu dienu iedotu. Kāpēc vajag mānīties?

Toties arodkomitejas priekšsēdētājs, mani ieraudzījis, bija pavisam sašutis.

— Vai tu zini, kas tu esi! — viņš kliedza, mēfādams rokas pa gaisu kā vēja dzirnavu spārnus. — Tā iznerrot mūsu kolektīvu! Es sastādīju grafiku visai nedēļai, izplānoju, kuri biedri tev vakaros apciemos. Arodkomiteja piešķirā līdzekļus auglim, konfektiem, puķēm. Bet tu? Tu norāvi mūsu sadzīves sektoram pasākumu, turklāt tieši pirms pārskata un vēlēšanu sapulces!

MIERMĪLIS STEIGA

Padomā, tad arī izdomāsi!

Asprātīgs padomēns, kā sagatavot sev priekšā un tikt vaļā no brāķa, atrada Liepājas Zivju konservu kombinātā.

Reiz kombinātā saražoja zivju konservus, kas neatbilda valsts standartem. Citi tādā veidā būtu grūtsirdīgi plānījuši rokas un atvadījušies no kārtējam prēmijām. Kombinātā lauda tā nedarīja. Viņi samēra nederīgās konservu bundiņas mucas, bet vīrus izbēra zivis, lai brāķis būtu nait no acīm un tīrāk no atēsm.

Interesantu psiholoģisku sarežģītā situācijā atradās arī Liepājas Zivju realizācijas kantora Liepājas filiāles priekšnieks B. Prihodko. Pārbaudes komisija bija konstatējusi, ka viņam nepareizi izmakāta prēmija. Tādos gadījumos nauda jāmaksā atpakaļ, bet kuram gan patik ne par šo, ne par to skūķi no jau saņemtajiem rubļiem! Pārdomājot, ir daudz maršruti, ja pats atmaksā tikai daļu, bet pārējo veda citi uzņēmuma darbinieki.

Tas, ka viņiem prēmijas izmakāta nepareizi (un likumīgi), šai gadījumā nekrit uzvar.

STELLA

Psihoterapija remonta vietā

Ka zināms, šievietu zābakiem ir rāvējslēdzēji. Taču arī tie bojājas. Turklāt — tā, ka bojājas! Labi, ka Rīga vismaz ir plašs sadzīves pakalpojumu uzņēmumu tīkls! Šo uzņēmumu vidū ir arī darbnīca Gorkija ielā 45, kas arī apmaina nederīgus rāvējslēdzējus pret derīgiem. Šai darbnīcā ir viss: uzmanība pret klientiem, laipnība, gatavība pakalpot. Tikai vienas lietas tur nav — nav rāvējslēdzēju. Bet darbnīca atrodas skaistā, saulainā pilsētas rajonā. Ejot turp un nākot atpakaļ, zābaku īpašnieces nomierināties, atmaigo, tajā parādīties saulains smaids un viņas aizņemts, par neļaimīgajiem rāvējslēdzējiem.

Psihoterapija remonta vietā! Varen!

BARLOMS

Aiz bēdām

Kad Valmieras rajona Kaugurdeņu kolhoza traktorists Arnolds Temesarijs nesekmīgi atskurbīja, milicijas darbinieki viņam jautāja:

— Mūžā Arnold, kāpēc tu esi tik ļaunmīgi pļūdījis?

— Aiz bēdām, — Zemessājis žagodamies atbildēja. — Pirms pāris dienām līdzdēju savam darbiniekam vadītājam Spuldsenīkam — atvedu ar traktoru malku.

— Tas ir labs darbs! Ko tu par to bēdējies! — milicijā brīnījās.

— Nu jā, bet Spuldsenīks tā nespē, — traktorists skaidroja tālāk. — Lai kā es turējos priekš, šis man gādāts vai ir varu ielēja rīkīti puslūpā. Par padarīto darbu šis puslūps tā satricināja manu tiešbu cilvēkam, ka es aiz bēdām nopamānīju, kā traktors iebrauca grāvī ...

I. ZILE

DARBS ...

... UN BLAKUSNODARBOŠANĀS.

U. Mežavilks

Spurainas domas

«Darbinieka nolaidību izdevās uzlabot ar stimulēšanas piemaksu.»

«Sakarā ar govs likvidāciju izstājos no ganībām.»

«Soleris gulēja, tāpēc braucot bieži pārkāpa satiksmes noteikumus.»

«Tiesā uz mani attiecas tikai govs, jo cita laulības šķiršanas ķemša nav.»

«Algas dienās draudzīgi saplūstam vienā kolektīvā.»

«Sugas teļus ar dokumentiem pieņem skaidrā naudā.»

«Kaimiņiem ir daudz bērnu, jo viņiem palīdz dēls un meita.»

«Telpu dēļ mainījies ar divām ģimenēm un dzīvokli.»

«Ģimenes pieauguma dēļ lūdzu paaugstināt darba kvalifikāciju.»

«Likumīgu nekārtību uzņēmumā nav.»

«Fermaļ vajadzīgs kārtīgs kūkapis, jo ar dzeršanu vien sīvēni netiek uz kājām.»

Norakstījis E. VIGANTS

(IEKŠĒJAIS MONOLOGS)

Tā! No rītdienas sāksu jaunu dzīvi!

Sodien vēl pēdējo reizi uzmēķēšu, un tad cauri! Nu, teiksim, nosmēķēšu šo paciņu līdz galam. Paga, cik te cigarešu ir palicis? Viena, divas, trīs, četras, piecas. Piecas cigaretes. Un cik pašreiz rāda pulkstenis? Ahā! Pulkstenis rāda septiņi vakarā. Tātad līdz pulksten divpadsmitiem, tas ir, līdz pusnaktij, tieši piecas stundas. Ļoti jauki! Katru stundu pa vienai cigaretei un pēdējo — tieši piecas minūtes pirms divpadsmitiem.

Tā! Ko man vēl vajadzētu atnest? Noteikti jāatmet arī dzeršana! Nav vairs tā veselība, kas jaunībā. Nieres sāp, aknas sāp, sirds sāp, plaušas sāp ... Viss sāp! Turklāt arī strādāt grūti. Nevar neko nopelnīt. Un, ja nevar nopelnīt, nav par ko dzert. Rodas parādi ... Jā, dzeršana jāatmet! Paga, bet cik pašreiz rāda pulkstenis? Ahā, tieši pus astoņi. Veikalos šnabi pārdod līdz astoņiem. Uz atvaidīšanas viens derēja. Tā! Kur manas bikses? Ir! Kreklis? Ir! Zake-tīte? Ir! Jāpasteidzas, citādi aiztaisīs ciet ...

Jauks laiciņš! Ko tas milicis uz mani tā greizi paskatījās? Domā, kur es tā skrienu. Gan jau zina! Tikai izliekas. Nu nekas — rit vairs neskriešu. Paldies dievam, veikals vēl vaļā! Bet baigā rinda! Nekas, pastāvēšu! Pēdējo reizi pastāvēšu. Tā pārdevēja arī kā tāda govs! (Pie-dod, lūdzu, rit vairs nelamāšos!) Nevar ātrāk kustēties? Man taču atlikušas tikai četras stundas! Pieci simti gramu dalīt uz četri — cik tas iznāk? Tā ... pieci dalīt ar četri — viens, no pieciem atņem četri — viens, nulle klāt — desmit, desmit dalīt ar četri — divi, divreiz četri — astoņi, no desmit atņem astoņi — paliek divi, nulle klāt — divdesmit, divdesmit dalīt ar četri — pieci. Precīzi! Stundā iznāk simt divdesmit pieci gram. Pamaz ... Stundā sešdesmit minūtes. Simt divdesmit pieci, nu, teiksim, simt divdesmit dalīt ar sešdesmit ... tā ... nulle nost ... divpadsmit dalīt ar seši — iznāk divi. Tātad tikai divi gram minūtē! Nu nekas. Kamēr aiziešu mājās, būs jau pāri astoņiem.

— Man, lūdzu, vienu «Ekstrā»!
— Lūdzu!
— Paldies!

Tā! Tagad tikai ātrāk mājās un gulēt! Neskaties, neskaties, milici! Rit es jau būšu pavisam cits cilvēks! Tu nemaz mani vairs nepazīsi!

Interesanti, vai man kaut kas uzkāms ir. Liekas, rupjmaize un cūku tauki vakar vēl palika. Arī kādam siņolam vajag būt. Jāpaskatās virtuvē. Ahā — ir! Pietiks! Cik tur nu vienam pašam vajag! Glāze ... Virsū uzdzers ūdeni ... Jāaiznes viss uz istabu ...

Pulkstenis rāda pusdeviņi. Trīs ar pus stundas. Jāliekas gulēt un jāsāk dzert, citādi nepaspēs.

Tā! Pirmā glāze. Nu tad ar dievu, vecā dzīve! Riebīgs gan! Pa virsu jāuzsmēķē.

Ko es vēl varētu atnest? Jāizstrādā dienas režims! Noteiktās stundas jāceļas, noteiktās stundās jāēd brokastis, pusdienas, vakariņas, noteiktās stundās jāiet gulēt. Rītos noteikti jāvingro ar hantelēm. Kādreiz es hanteles taču nopirku. Jāpaskatās zem skapja. Ir! Trīskilogramīgās. Mazas! Jānopērk vismaz pieckilogramīgās.

Pēc vingrošanas līdz jostas vietai jāmazgājas aukstā ūdenī.

Jāielej! Prozi!, jaunā dzīve!

Tad vēl. Jākrāj nauda! Jādzīvo ļoti taupīgi! Ēdienus gatavošu mājās — tā iznāks lētāk. Iekrāšu naudu, atdošu parādos, nopirktu jaunu uzvalku, uzpucēšos, būšu smuks, gluds, noskuvies ... Paiešu Minnai garām, it kā šo nemaz nepazītu! Tad gan viņa nožēlos!

Jāielej! Palicis maz laika. Drīz jau būs vienpadsmit ...

Vakaros ietu uz teātriem, uz kino; dienā — uz izstādēm, uz muzejiem. Tautas saimniecības izstādē arī neesmu bijis ... Lasišu grāmatas ... Logam jānopērk aizkari ...

Jāielej! Prozi!, mana gaisā nākotne! Palikušas divas cigaretes. Viena jānosmēķē.

Jāajiziet uz Zvēru dārzu ... Planētāriju ... Saule ... Mūžīgā uguns ... Sieva ... Jā! Jāprecas ... Jā! ... Tā ir ... Hmmm ... Hmmm ... Hrrr ... Hrrr ... Hrrrrrr ...

Ak tu velns! Cik ir pulkstenis? Septiņi! Baigi sāp galva! Vai tur nav vēl kas palicis? Ir! Tā! Labi — salāpīšu šodien paģiras, un tad cauri! Rit — jaunā dzīve! Prozi!

S. ANTONS

— KĀDI LABI NOAUGUŠI ZENI!

I. Melgailis

BEZ VĀRDIEM.

I. Melgailis

BEZ VĀRDIEM.

V. Zaķis

— JĀZVANA ĀTRAJAI PALĪDZĪBAI — RŪPĪCĀS TERITORIJĀ PARĀDĪJIES TRAKAIS!

M. Zvirbulis

VĒRTĪGS PADOMS

Agrā pavasarī rajonu aplidoja neticama vēsts: jauno naturalistu pulcīga dalībnieki lielceļa grāvja smiltīs atraduši derīgus izrakteņus — kāliju un fosforu.

— Nevar būt! — vecākie kolhoznieki grozīja galvas. — Cik mums zināms, mūsu apvidū ir tikai smiltis un māls. Nekā cita nav un nekad nav bijis. Bērni būs kaut ko sajaukuši.

Drīz vien reizē ar pirmajiem strazdiem rajonā ieradās geologu ekspedīcija. Mācītie vīri izpētīja naturalistu atradumu, iztaisīja analīzes un, plecus raustīdami, apstiprināja bērnu atklājumu:

— Neticami, bet jūsu augsnes smiltīs ir ļoti liels procents kālija un fosfora! Šaubu nav, zemes dziļās slēpjas lielas bagātības!

To pateikuši, zinātnieki pakēra lāpštas un, ieraudzījuši lielceļa malā prāvāku pauguru, uzsāka rakšanas darbus. Tikai — ak tavu neveiksmi! — noraka kalnu līdz pamatiem, bet no kālija un fosfora ne vēsts. Izrakņāja otru pauguru — atkal nekā. Kērās jau pie trešā, un te nu apjukšajiem geologiem nāca palīgā kāds gudrs vīrs.

— Biedriņi, meklejiet tos derīgos izrakteņus zemāk, zemāk, — viņš prātīgi pamācīja. — Jo, kad pavasarī minerālmēslu kalni kopā ar sniegu stacijā sāk kust, visi fosfori un kāliji satek grāvjos, grāvjos satek...

Aizrādījumam nevarēja neticēt — galu galā, gudrāls vīrs bija vietējās dzelzceļa stacijas priekšnieks.

J. JODS

Bez vārdiem.

Endžens Tarn

Bez vārdiem.

M. Grosu

— Es jau redzu gan, mīļais, kādu marja dāvanu
tu man esi atnesis!

T. Pālis

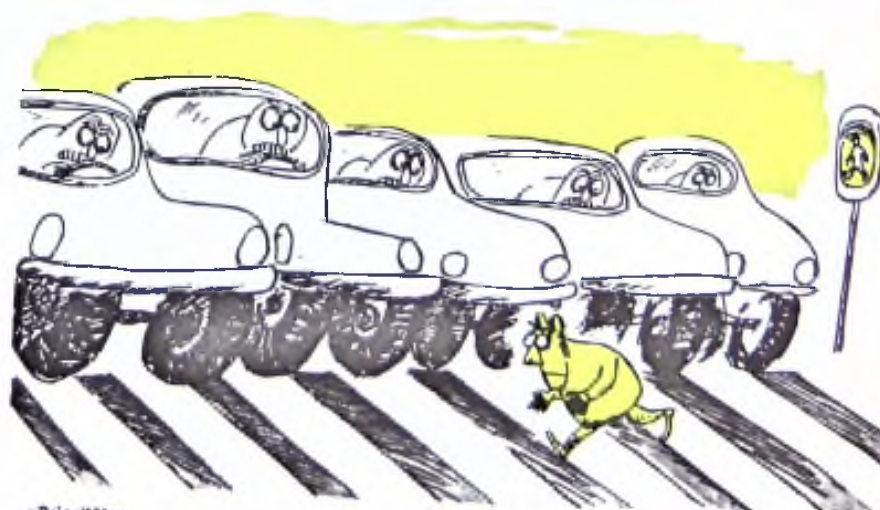
Futbolists pie zīlētājas.

M. Kobars

— Māmiņ, uzlec vēl vienu šķīvi uz
galda: man priekš tevīs ir pārsteigums!

M. Kobars

«Prioritātes».

A. Lukača

KĀDI JŪS ESAT, RŪKIŠI?

Kā liecina pētījumi, pirmie strīdi par rūķiem zinātnieku vidū ir uzliesmojuši pirms desmit tūkstoš gadiem. Rūķi pētnieki jau toreiz sadalījās divās grupās — optimistos un pesimistos. Optimisti svētī ticēja, ka rūķi ir caki un apzinīgi radījumi, uz kuriem vienmēr var paļauties. Pesimisti to apstrīdēja. Pēc viņu domām rūķi rakstura īpašības nebūt neesot tik brīnīšīgas. Viņi sāktu darbu mēdzot stiept līdz bezgalībai, un rūķi soliļumi atgādinot ar dakšām ūdeni rakstītu vārdus. Senais zinātnieku strīds vilkāms līdz mūsdienām. Strīdīgas puses savu taisnību nevarēja pierādīt, jo rūķi neviens vēl nebija redzējis.

Ar prieku varam ziņot, ka šogad mūžvecie ķivini beidzot tiks izšķirti. Spriežot pēc visām pazīmēm, rūķi tuvākajā laikā parādīsies Rīgā. Padomju bulvāri 36.

Kā zināms, Padomju bulvāri 36 atrodas viesnīca «Metropole», ko 1. Remonta un celtniecības pārvalde ar labām sekmēm rekonstruē jau trīs gadus. Pārvalde apsolījusi paveikt atlikušos darbus 200 tūkstoš rubļu apmērā šogad un objektu nodot ekspluatācijā. Spriežot pēc tā, ka janvārī viesnīcas rekonstrukcijas darbi veikti par 400 rubļiem, februārī — par 2300 rubļiem un arī pašreiz rekonstruētāji pārāk nesteidzas, visiem kļuvis skaidrs, ka 1. Remonta un celtniecības pārvalde cer uz rūķu palīdzību.

Tātad, ka rūķi ir kaut cik apzinīgi, viņi žigļi vien paveiks visus darbus. Ja, turpretī, mazie vīriņi darbus stieps garuma, radīsies ārkārtīgi lielas nepatīkamas un sarežģījumi. Vasaras beigās pienāks viesnīcai pasūtītas mēbeles, tepiki un pārējie iekārtas. Novietota neapkurināmās telpās, visa šī mantība neizbēgami sāks bojāties, un valsts cietīs ievērojamas zaudējumus.

Bet, kā mēdz teikt, nav ļaunuma bez labuma. Gadījumā, ja «Metropole» rekonstrukcija arī šogad netiks pabeigta, visiem, tai skaitā arī 1. Remonta un celtniecības pārvaldes atbildīgajiem darbiniekiem, būs skaidrs, ka taisnība ir tiem zinātniekiem, kas rūķi uzskata par mātītājiem un gumijas stiepējiem.

VICA UN CILVĒKMĪLESTĪBA

Pēdējā laikā psihiatru aprindās paklida valodas, ka profesors Dižprātnis esot kļuvis cietsirdīgs un negants. Šis baumas nevarēja uzskatīt par nepamatotām, jo profesors katru dienu parādījās uz ielas ar vīcu rokā. Parasti viņš nostājās pie ielu apgaismošanas staba un, tiklīdz stabam garām gāja kāds puīselis, pakratīja vīcu. Dažreiz profesors draudēja ar vārdiem:

— Nenāc klāt, zeperi!

Lai noskaidrotu, vai cienjamais zinātnieks nav kļuvis sabiedrībai bīstams, psihiatri viņu aizveda uz kliniku. Tavu brīnumu — izmeklēšanas rezultāti liecināja, ka profesors vēl joprojām ir absolūti gudrs un absolūti labprātīgs.

— Sakiet, korifej, — psihiatri viņam jautāja, — kāpēc jūs ar vīcu gājājat garāmejošos puīselus?

— To es daru aiz cilvēkmīlestības, — profesors atbildēja. — Sakiet, vai jūs esat ievērojuši, ka ielu apgaismošanas stabiem apakšā ir mazas durtiņas, aiz kurām atrodas elektrības vadi?

— Jā, — psihiatri atbildēja. — To mēs esam ievērojuši.

— Nu lūk, — profesors turpināja, — daudziem stabiem šīs durtiņas ir valā vai arī to vispār nav. Kā jums šķiet, kas notiks, ja puīselis ar kailām rokām pieķersies pie elektrības vadiem?

— Psihiatri, ne vārda neteikuši, pielēca kājās un skrēja uz tuvākajiem krūmiem. Tur viņi nolauza pa kārtīgai vīcai un nostājās katrs pie sava staba.

Līdz ar to drošības tehnikas līmenis Rīgas ielās ir ievērojami cēlies. Diemžēl, psihiatru nav visai daudz, tāpēc būtu vēlams, lai šajā cildenajā vīcu kampanā iesaistītos arī uzņēmuma «Rīgas gaisma» kvalificētie speciālisti.

A. ĪSAIS,
zinātņu kandidāts

AUTOBUSĀ

Meitene stāvēja pie autobusa izejas. Viņa bija nospiedusi pogu, lai mašina nepabrauktu pieturā garām. Aiz viņas nostājās divas pusmuža sievietes. Tās, acimredzot, arī gatavojās izkāpt.

Mieru un satīcību izjauca bikses — labi pašūtas, kārtīgi izgludinātas, vienkāršas, garas, tumši zilās vilnas drānas bikses, kas bija meitenei kājās. Bikses sievietēm nepatika.

— Galīgi izlaidušās! — pirmā sieviete teica un pameta ar galvu uz meitenes pusi.

— Virieša biksēs! Dienas laikā, ļaudis ... — otra piekrita.

— Drīz jau ūsas un bārdas piekārs, — pirmā vēl piebilda.

Meitene pietvika:

— Galu galā, tā ir mana darišana!

— Skatīties riebj, slikta dūša paliek! — pirmā sieviete tā saviebās, ka šķita — viņa tūdaļ nosplausies.

— Jeļaucās sirms vecuks, kas sēdēja pašā priekšā pie automāta.

— Ai, mīļās! Labi, ka jūs neredz mana māte, vieglas smiltis viņai! Tā bija sieviete ar karakteri! Ko papēma priekšā, tas desmit gadus atcerējās!

Jūs abas jau tā kā nebūtu vairs jaunības, bet skatos — stilbi tādi paplikti ... Manā jaunībā sievieti tā nemēdza staigāt. Ja māte jūs būtu redzējusi ... ai, ai! ...

A. RIJKURIS

— ... NU UN TAD! KOMISIJA TACU MĀJU IR PIEŅĒMUSI!

G. Vindedzins

— UZPŪT, LAI PAMŪK NOSTI
— VAI TRAKS! NAV BRĪV TROKSŅOTI!

E. OŠS

Ak Pegaz, Pegaz ...

SAKŅU DĀRZĀ

— Un vēl apgalvo, ka mans Pegazs stāvēt dīk, — dzejnieks sirdijās, mēslodams savas sakņu dobes.

ATBILDE UZ REKLAMĀCIJU

— Nu ko tu sūdzies par mani, — Pegazs prātīgi aizrādīja savam saimniekam. — Es taču esmu nocenots.

NEEJOSA PRECE

Pegazu izpārdošanā vismazāk solīja par neiebrauktiem rumakiem.

IZDEVĪGA APMAIŅA

Dzejnieka vislielākā radošā veiksmē bija apmaiņa, kuras rezultātā viņš pret Pegazu steļņīgi leguva garāžu savam «Moskvīčam».

M. ČALIS

Mīlestība

Efrošne sēdēja pie kafijas tases un raudāja:

— O-o-o! Cik es esmu nelaimīgā! Man nav ne mašīnas, ne portatīva japāņu televizora, ne vannas istabas ar sārnu flīžu sienām, nerunājot nemaz par vasarnīcu vai sakariem sadzīves pakalpojumu kombinātā. Pat avi-
žu kioskā nav pazīšanās. Es esmu tikpat nelaimīgs kā tu...

Tad Efrošnei tuvojās Evlampijs. Viņš uzmēta meitenei kautrīgu skatienu, nosarka un teica:

— Es tevi precēšu, Efrošni!

Efrošne priecīgi paskatījās uz puisi. Viņas acis iemirdzējās laime.

— Man arī nav automašī-

nas, — Evlampijs turpināja, — Nav portatīva japāņu televizora, tāpat kā nav vannas istabas ar sārnu flīžu sienām, nemaz nerunājot par vasarnīcu un sakariem sadzīves pakalpojumu kombinātā. Pat avi-
žu kioskā nav pazīšanās. Es esmu tikpat nelaimīgs kā tu...

Dzirdot Evlampija atzišanos, Efrošnei acis palika aizvien apaļākas un mute vērās aizvien platāka.

— Ak šitāl Ak šitāl! — viņa uzbrēca Evlampijam. — Ko tad tu man piesienies? Ko tu mani neliel mierā? Taisies, ka tieci!

[«STRĒLE», SOFIJA]

— NU, MEISTAR, DARIET KAUT KO, RORES TEK!
— BEZ TRAUKA NEKO NEVARĒS IZDARĪT!

G. Bērziņš

— NESTRIDESIMIES, TĀDI KOCIŅI MANAI MAŠINAI BIJUSI, NEBIJUSI!

M. Zvirbulis

A. POTEMKOVSKIS,
polu rakstnieks

PSIHOTERAPIJAS UPURIS

Dzejnieks Roslaneks gadījuma pēc no kāda garāmgājēja nopirka televizoru. Televizors izskatījās kā īsts, bet neizmantoja nevienu programmu. Zināmos apstākļos to varētu atzīt pat par priekšrocību, taču dzejnieks Roslaneks kā teleskatītājs bija iesācējs, tāpēc viņam uznāca depresija. Viņš mums pamatīgi apņika, vairākas dienas visiem stāstot par televizoru, cilvēku negodīgumu un plāpādams par nepieciešamību pēc savstarpējas uzticēšanās, par ticību cilvēkam un citām lietām, kas nevienam neinteresē.

— Pilnīga depresija, — baronese Soloveičika sacīja. — Viņš kļūst neizturams.

— Pamēģināsim psihoterapiju, — pāns Kucja teica, — tūlīt es viņu no tās depresijas izrašu.

Pāns Kucja piesēdās pie dzejnieka Roslaneka. — Fijalkovskis salauza kāju, — viņš sirsnīgi sacīja.

— Ar televizoru? — dzejnieks painteresējās.

— Ar paša personīgo, — pāns Kucja teica.

— Nokrita un guļ kā mūļķis slimnīcā.

— Kas man par dalu? — Roslaneks sašūta.

Uz šo jautājumu pāns Kucja konkrētu atbildi nedeva. Brīdī viņš domāja, tad jautāja:

— Zobs tev nesāp?

— Nē, — dzejnieks Roslaneks atbildēja.

— Lieliski, — pāns Kucja nopriecējās.

— Zobu sāpes nav izturamas. Cilvēks, kam sāp zobi, gatavs graužt sienas.

— Mūsu mājā viens zoba dēļ tā sapampa, ka viņam ap vaigu bija jāsiens krūsturis, — baronese iejaucās sarunā.

— Bet tev zobs nesāp, — pāns Kucja teica.

— Tev jābūt laimīgam. Tev patiesi ir iemests priecāties.

— Tam cilvēkam zobu izrāva bez mērdēšanas, — baronese Soloveičika piezīmēja. — Ko viņš pārcieta, to nemaz nevar izstāstīt.

— Lūdzu likt mani mierā! — dzejnieks Roslaneks atcirta.

— Tu nezini, kas ir zobu sāpes, — pāns Kucja sacīja. — Uztraucies par sīkumiem, kad tev ir par ko priecāties.

— Arā! — dzejnieks Roslaneks teica ledainā tonī.

Smalkjūtības pēc aizgājām uz otru zāli, tikai pāns Kucja palika pie Roslaneka. Ja pāns Kucja ķēras pie kādas lietas, grūtības viņu nebaidīja.

Abus satikām nākamajā dienā. Katru atsevišķi. Dzejnieks Roslaneks bija laba oma, pānam Kucjam viens vaiga izskatījās it kā sapampis un viņš sudzejas par zobu sāpēm.

Sa vai tā, bet terapijas rezultāts ir jāuzskata par apmierinošu.

— ATNĀCU LŪGT JŌSU ROKU...
— VISPIRMS NOSLAUKIET KĀJAS!

M. Ramona

Loģika

Kādā amerikāņu pilsētā sievietē pāriet ielu, kad krustojumā vēl deg sarkanais signāls. Gājēju aptur policists un jautā:

— Cienijamā, vai jūs neredzējāt sarkano gaismu!

— Kā tad ne, redzēju!

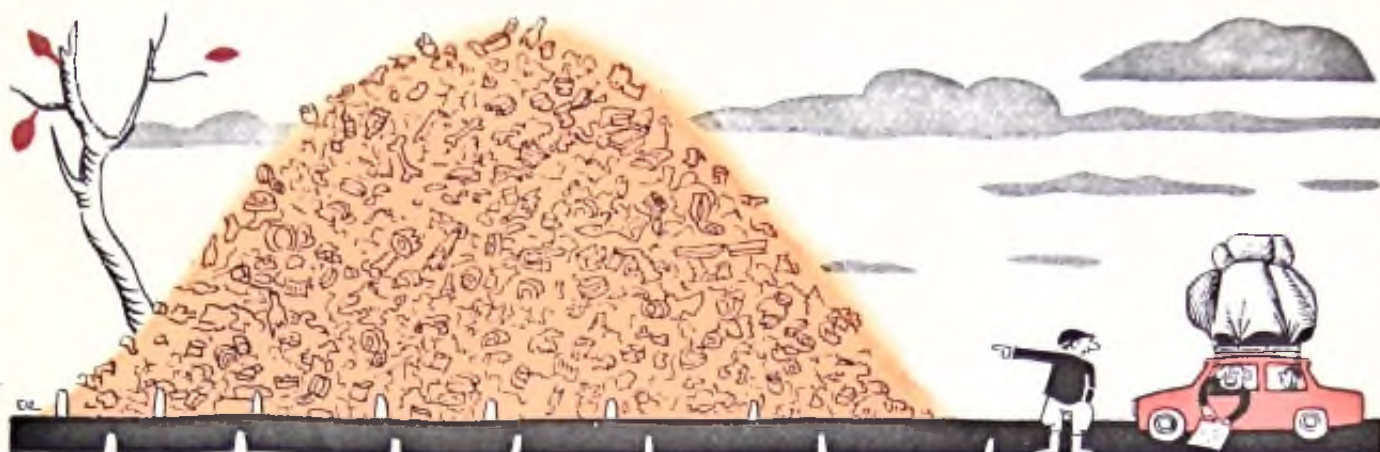
— Bet zem signāla taču lielām burtiem uzrakstīts: «Iet nedrīkst!»

— Arī to izlasīju. Es biju pārļēcināta, ka tā ir automobiļu firmas reklāma.

Atlikums

Londonā pie autoostas stāv ubags un lūdz dāvanas. Garām iet skotu garīdznieks. Viņš pasniedz žilīņu un prasa izdot atlikumu.

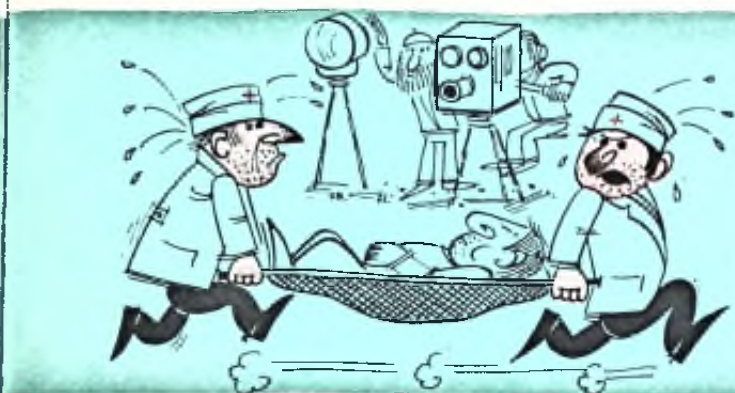
— Atlikumu! Tūlīt, — saka lūdzējs un kaut kur aizsteidzas. Pēc brīža viņš ir atkal klāt, bet viņam līdzī — otrs ubags.

— PILSKALNĒŠI TAS IR TUR IENŠĀ.

E. Rusmanis

VIDUSLAIKOS

— ES GRIBĒTU LABĀK TĒLOT SLIMO!

D. Breikss

— TAVĒJAIS, MĪLĀ, IR MEISTARS CEPT UZ LĒNAS UGUNIS. MĀNĒJAM GAN NEKO UZTICĒT NEVAR: VISU SADEDZINA, VISU SADEDZINA.

E. Rusmanis

ARTS BUHVALDS,
«International Herald Tribune», Parīze

MIGLAS PŪŠANA PĒC IZGĀŠANĀS

Man nav iebildumu, ja Pentagons mēlo ar vērību, kā tas notika, sacīsim, pirms vairākiem mēnešiem, kad militāras amatpersonas publiski paziņoja, ka viņas nevāc ziņas par visiem ASV civiliedzīvotājiem un tos neizseko.

Mani kaitina sīki meli. Piemēram, neseno aizsardzības ministrs Leirids parādīja korespondentiem gabalu rūsas saēstas naftas caurules un lika noprast, ka tas iegūts uzbrukuma laikā Laosā. Pēc tam noskaidrojās, ka šis lūznis ir vairāk nekā gadu vecs un ar neseno ieburkumu Laosā tam nav nekāda sakara.

Ar šīs caurules palīdzību Leirids centās pierādīt, ka Saigonas karaspēks gūst lielus panākumus, ka tam pat izdevies pargriest naftas vadu, kas apgādājis partizānus ar degvielu. Kad Pentagonu piekāra melos, tas, protams, noliedza, apgalvodams, ka neviens nekad nav radījis cauruli kā Saigonas karaspēka panākumu simbolu.

Vārdu sakot, nav grūti iedomāties, ka turpmāk Pentagonā noritēs preses konferences.

Es gandrīz vai redzu, ka mēs pulcējamies zālē, kur mūs ar savu ierasto plato smaidu sagaida pats Melvins Leirids. Uz galda kartēm

blakus apskatei izlikti dažādi ieroči un kareivju uzskabes priekšmeti.

Leirids saka:

— Džentlmeni, ar prieku varu jums paziņot, ka Saigonas karavīru rokās Laosā kritusi liela ieroču noliktava! — Viņš parāda klātesošajiem šauteni.

— Vai tā ir viena no iegūtajām šautenēm, ministra kungs? — korespondents jautā.

Leirids smaidīdams saka:

— Piedodiet, es nespārotu jautājumu.

— Es jautāju, vai šī šautene ir viena no tām, kas iegūtas Laosā.

— Vispār, protams, jā un tajā pašā laikā nē, — seko atbilde.

— Būtībā šo šauteni atrada kādā vietā, kur ģenerālis Kastērs 19. gadsimta beigās bija apšaudījies ar indiāņiem. Bet pēc mūsu izlūkošanas orgānu ziņām, šautenes, kas iegūtas Laosā, izskatās tieši tāpat.

Leirids paņem aiz kājas un pacel solādu vistu.

— Saigonieši atrada divpadsmit tūkstošus tieši tādu pašu vistu uz devīta cēla.

— Tā ir Laosas vista?

— Vai jūs nevarētu runāt mazliet skaļāk?

— Šī vista ir nākusi no Laosas?

Leirids apspriežas ar ģenerāli, tad smaidīdams saka:

— Nē, vista, ko jums radīju, ir iegūta Pirmā pasaules kara beigās. Mēs tikai gribējām, lai jums būtu skaidrs priekšstats, kādus panākumus guvuši Saigonas jūras kājnieki. Vai vēl ir jautājumi?

— Kas tās par konservu kārbām, ser?

— Ak, jā! Pirms divām dienām mēs Kambodžā ieguvām piecas tonnas tādu kārbu.

— Bet uz kārbām ir uzraksti vācu valodā...

Leirids apspriežas ar ģenerāli. Tad smaidīdams saka:

— Es kļūdījos. Tās ir trofejas no Otrā pasaules kara, bet mūsu nolūks jums parādīt, uz kādām viltībām ir spējīgs pretinieks.

— Vai jums te ir tikai trofejas? Misters Leirids smaida:

— Iznemot nelielu pārsteigumu.

Viņš nospiež pogu, durvis atveras un zālē ierāpo tanks.

— Bet ko jūs teiksiet par šo te, džentlmeni?

— Kur jūs to nēmat?

— To mēs atveidām no Korejas kara! Lai šis tanks ir atbilde visiem, kas apgalvo, ka vjetnamizācija nav attaisnojusi.

(No žurnāla «Za Rubežom»)

TĀ ESOT GADĪJIES

Kinoaktrisi Romiju Šneideri lūdza pateikt kādas slavenas kolēģes īsto gadu skaitu.

— Cik viņai gadu, es nevaru precīzi pateikt. Vienīgi zinu to, ka viņa sasniegusi tādu vecumu, kad svecē izmaksā dārgāk nekā dzimumdienas torte.

Kādā sabiedrībā, kurā sprieda par levas pavadināšanas māku un Ādama drosmi, arī Bernardu Šovu lūdza izteikt savas domas. Rakstnieks sacīja:

— Manuprāt, Ādamu nevar nosaukt par drosmīgu cilvēku. Viņš taču tikai panākojis ar sievietes un čūskas palīdzību pie laba un jauna atziņas koka. Es bez jebkādas palīdzības būtu aptīrījis visu koku, jo tas jau tāpat bija skaidrs, ka mums drīz nāksies aizvērties no paradīzes.

Ievērojamais vācu ārsts-patologs prof. Rūdolfs Virhovs (1821—1902) pledalljās kādās viesībās. Viņa galda biedro bija ārkārtīgi zinārkīga. Tā nekautrējās apgrūtināt mediķi ar bezgala daudz jautājumiem. Beidzot viņa jautāja, vai cilvēks var eksistēt bez aklās zarnas piedēkļa.

— Jā, — atbildēja Virhovs. — Daudzi eksistē arī bez smadzenēm un nemaz neapzinās, ka to viņiem nev.

Jaunais

Nr. 9

KAS GATVIS NENOIEK PASAULI?

— Tas atgadījās kādā pavasara naktī, kad mīļotāji mēdz darīt muļķības un visi jūt pamodušās dabas elpu. Mēness lēja savu sudrabeto gaismu pār pilsētu. Bet es jutos tik vientuļš, tik vientuļš mīstera Hamiltona naudas skapja priekšā... — šādiem vārdiem kāds kramplauzis uzsāka aizstāvēšanās runu Našvilas [ASV] tiesā.

Nujorkas mērs Lindsejs, braukdam inspekcijā pa pilsētu, pacēla papīra gabalu un pasniedza to tuvākajam pavadonim. Papīrs ceļoja no rokas rokā. Pēdējais iedeva to kādam zēnam, kas papīru iemeta atkritumu kastē.

Vilmingtonas [Ziemeļkarolīnas štatā — ASV] laikrakstā parādījās šāds sludinājums: «Mana sieva ir kļuvusi resna, tāpēc lēti pārdodu firmas "Volkswagen" automobili.» Nākamajā rītā laikraksta lasītāji izlasīja vēl šādu sludinājumu: «Lēti pārdodams firmas "Volkswagen" 1965. gadā ražots automobīlis un 1929. gadā dzimušais vīrs, abi viegli saskrāpēti.»

Kādā YFR pasta instrukcijā ir teikts: «Lietojot telefonu, der levērot, ka labāk saprasties ir tad, ja abi sarunas partneri nerunā reizē.»

Somu rakstnieks Lauri Lehtonens principiāli raksta tikai pirti uz lāvas. Papīra vietā viņš lieto materiālu, kas izturīgs pret mitrumu un karstumu.

Vīrs kādā Lucernas [Šveicē] restorāna durvīm piestiprināts šāds plakāts: «Iegriezieties pie mums un mierīgi ieturiet maltīti — mūsu skaļruņi remontā.»

Pēc kāda strīda ar sievu Lionas [Francijā] iedzīvojamais Emīls Bartkols ar visām drēbēm apgūlās

gultā. Sieva nekavējoties iesniedza prasību šķirt laulību. Tiesnesis norādīja:

— Fakts, ka jūs vīrs ar visām drēbēm apgūlās gultā, vēl nav pietiekošs iemesls, lai jūs laulību šķirtu.

Sieva atbildēja:

— Neaizmirstiet, ka viņš ir skurstenslauķis!

Viena no Briseles aviū redakcijām saņēma šādu vēstuli:

«Mans kaimiņš stāsta visas apkārtnes iedzīvotājiem, ka viņš dzīvojoš blakus idiotam. Ko lai daru!»
Atbilde: «Meklējiet citu dzīvokli!»

28 gadus klusi un neuzkrītoši Londonā dzīvoja grāmatvedis G. Parkers. Turpretī viņa vārdabūlim piederēja zirgu stallis, grezna lauku māja, dārgas mēbeles. Viņš bieži rīkoja iedzīvotājus.

Pārbaudot kases grāmatas, revidenti konstatēja, ka grāmatvedis piesavinājis milzīgas naudas summas. Viņš nokļuva pārmācības namā. Staļļa īpašnieks viņu pavadīja. Viņi bija viena un tā pati persona.

Monako cietumu pārvietos citā ēkā. Prinča valdības lēmumā ir teikts, ka līdz šim cietuma logi devuši arestantiem iespēju raudzīties uz jūru. Bet tas neesot pieļaujams.

Londonas vīna lietlīgrotava "Smith Ltd" ir nolēmusi iesūdzēt tiesā Lielbritānijas pastu, jo tas uz propagandas prospektiem, ko firma lielā skaitā

izsūta saviem klientiem, uzspiež Londonas sūkņu stacijas aģitāktu: «Tauptiet ūdeni!».

Britu ielu kustības regulēšanas eksperts Redzīnāls Vilzs ir konstatējis, ka dažādu tautību vīrieši vienā un tajā pašā situācijā izturas ļoti dažādi. Piemēram, kādā ielu krustojumā apstājies automobīlis, ko vadījusi sieviete. Sabojājies motors. Amerikānis, zēlēdams košļājamo gumiju, mierīgi nogaida, kamēr dāma pati salabo motoru. Anglis atver laikrakstu "Times". Vācietis taurē bez atstājas. Itālietis lamājas un izpilda futbola totalizatora veidlapas. Bet francūzis izkāpj no savas mašīnas un norunā ar dāmu satikšanos.

Franču periodiskajā izdevumā "Combat" nesen bija ievietots raksts par Samo pilsētīņu. Rakstā, starp citu, bija teikts: «Mūsu kapsēta ir tik pievilcīga, ka tā aicināt aicina tajā pakavēties ilgāk.»

Losolivosas [Kalifornijas štatā — ASV] 24 gadus vecā iedzīvotāja Džuljeta Gouldena iesniedza tiesā prasību šķirt viņas laulību. Savu rīcību viņa motivēja šādiem vārdiem: «Mans vīrs nemaz nav tuvs redzīgs. Viņš tikai par tādu izliekas. Tā bija nekaunība, kad reiz, dzerot tēju, citrona vietā viņš sagrauba manu mīļo kanārijputniņu un to izspieda.»

Pirejas [Grieķijā] mēra izdotajā propagandas brošūrā ir uzskaitīti 38 ievērinības cienīgi objekti, kas tūristiem būtu apskatāmi. 4. vietu šajā sarakstā ieņem pilsētas mēslu izgāztuve.

Vjetnamā

— Novāciet visu! Tāpēc jau šeit esam ieradusies, lai levestu kārtību!

[«Dikobruza», Prāga]

PA «DADŽA» MATERIĀLU PĒDĀM

Šā gada 3. numurā «Dadžis» bēdējās par jelgavnieku akumulatoriem, kurus pilsētā nekur nevarēja uzpildīt. Sodzīves pakalpojumu ministra vietnieks b. Lepins paskaidro, ka tagad akumulatorus varot mierīgi nest uz Jelgavas tehniskās apkalpes staciju, kur tos noteikti uzpildīsot.

3. numurā «Dadžis» rakstīja arī par Ogres rajona kolhoza «Meņģele» izveicīgo priekšsēdētāju Vaidemani, kas valsts iepirkumu plānu bija pamānījis izpildīt ar kolhoznieku individuālajās saimniecībās audzētajiem lopiem.

Vaidemana gudrās izdarības beigušās bez sevišķas slavas — Tautas kontroles komiteja viņiem esot izteikusi rājienu.

Šo pamācīgo faktu «Dadžim» darija zināmu Ogres rajona Lauksaimniecības pārvaldes priekšnieks b. Grigālis.

Par eksperimentālās rūpnīcas «Mangali» neizmantošām ražošanas platībām «Dadžis» šķēdējās 4. numurā.

Vietējās rūpnīcas ministra vietnieks b. Meikšāns paskaidro, ka pašreiz esot izstrādāts pasākumu plāns, lai 1971. gadā Mangalu rūpnīcā saražotu plaša palēriņa preces 1500000 rubļu apmērā.

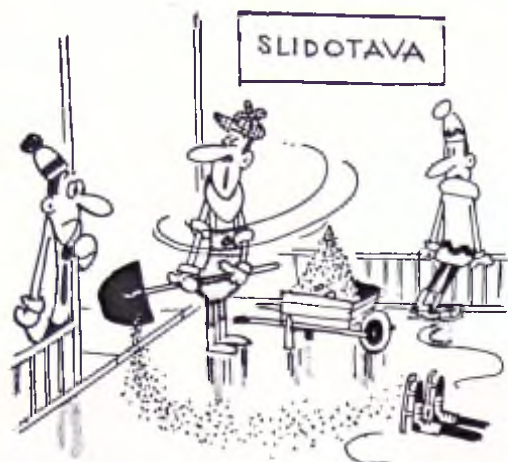
Līdz ar to ražošanas platības būšot izmantotas.

Tajā pašā numurā «Dadžim» nepatika, ka Latvijas Dārzkopības un biškopības biedrības Valmieras nodaļas darbinieki b. Upmalis un Leļis kaitina puķkopjus.

No minētās biedrības centrālās valdes priekšsēdētāja b. Mežapūķes atbildes izriet, ka Upmalis un Leļis jaunajā nodaļas valdē valrs nav ievēlēti.

ĀRZEMJU HUMORS

• ICI PARIS • NEW YORKER • PAVLIHA •
PUNCH • VESELI SVET

— Tagad, kad viss ir tā apledojs, nekas nav drošāks par vienu lāpstu smīšul!

— Beidz mani pratināt, vai es jūtos labāk! Apsolu, tiklīdz jutīšos labāk, tu pirmā to uzzināsi!

— Mīļais, viss ir kārtībā. Tikai tētiņš arī grib bēgt kopā ar mums.

— Džentlmeņi, mēs varam apsveikt sevi ar to, ka bezdarbs, kas tagad aptver jau septiņi simti piecdesmit tūkstošus cilvēku, aprobežojas galvenokārt ar Ņem Anglijas rajoniem, kur pie tā sen ir pierasts.

— Nāc taču ārā! Padomā, kādu priekšizmi tu rādi bērniem!

Bez vārdiem.

Bez vārdiem.

Журнал
сатиры и юмора
«ДАДЭКС»
(«Чертополос»)

Выходит 2 раза в месяц
на латышском языке
№ 9 (345). 1971.

Redakcijas kolēģija: I. Palkovs (galv. redaktors), Pēteris Ēteris, Zanis Grīva, Z. Haskins, M. Līmane (alb. sekretāre), I. Līvšics (galv. red. vietnieks), V. Mihailovs, H. Rukšāns, E. Rusmanis (māksl. redaktors). Tehniskais redaktors A. Garančs. Izdevējs LKP CK Laikrakstu un žurnālu izdevniecība. Laikraksta «Cīņa» izdevums. Satiras un humora žurnāls. Iznāk 2 reizes mēnesī. Redakcijas adrese: Rīgā, Valņu ielā 2. Tālrūni: atb. sekretāram 22-07-61, vēstulju nodaļai 22-18-28. Iespiests Latvijas PSR Ministru Padomes Preses komitejas Rīgas Paraugtipogrāfijā Vientības gatvē 11. Materiāli nodoti saņemšanai 1971. gada 8. aprīlī. Parakstīts iespiešanai 1971. gada 22. aprīlī. JT 23761. Pasūt. Nr. 150. Papīra formāts 70×108/8. 3,67 izd. loksnes; 2,8 uzsk. iespiedloksnes. Metiens 77.000. Manuskriptus atpakaļ neizsniedz.

— Paklau, Džek, ja Vašingtona
neapgalvotu, ka mēs gūstam pa-
nākumus, es domātu, ka mēs
laižamies lapās . . .

Z. Haskins